

častnih 10 (Levstik, Stritar, Lavrič, Vošnjak, Jurčič †, Bleiweis †, Levec, Celestin, Gregorčič, Miklošič), podpornih 14. Podpornik je vsak, kdor plača na leto najmanj 5 glđ. Ker ima društvo „Slovenija“ lepi namen, mladim rojakom našim biti „domovina na tujem“, želeti je, da bi našla v Slovencih več podpore.

Slava preporoditeljem! Tako se imenuje slavnostni spis, katerega je o petdesetletnici književnega preporeda hrvaškega v Zagrebu dal na svetlo poseben odbor. Spis nam pod naslovom „Muževi ilirske dobe (1835—1850)“ prinaša devet- in petdeset portrétov vseh tistih pisateljev in imenitnejših domoljubov, ki so se bili zbrali okoli Gaja; med njimi nahajamo tudi dva Slovence, g. Davorina Trstenjaka in St. Vraza. Prof. Smičiklas nam opisuje Gaja pred letom 1835., Milan Grlovič in Trnski pa priobčujeta životopisne črtice vseh ilirskih pisateljev, tudi tistih, ki so bili rojenjá Slovenci. Nadalje obseza spis modre in domoljubne reke, avtografe raznih Ilirov in pesniške doneske do malega vseh sedanjih pesnikov in pisateljev hrvaških. Lepo knjigo so s podobami okrasili hrvaški umetniki Nikola Mašić, Ivan Rendić, A. Mašić, F. Quiquerez, N. Damin, C. Medović, V. Bukovac, D. Marković, D. Melkus, D. Weingärtner in E. Kramberger. Napósled je slavnostnemu spisu pridejanih nekoliko napevov, katere so zložili F. Livadić, V. Lisinski, Ivan pl. Zajec in Fr. Š. Kuhač.

„Archiv für slavische Philologie.“ VIII. knjiga, 3. zvezek prinaša razprave in književna poročila, ki so jih spisali L. Masing, J. Kirste, S. Smal Stockij, L. Starostrik, A. Brückner, W. Nehring, Ed. Wolter in V. Jagić. Nas Slovence bi utegnil najbolj zanimati M. Valjavčev spis „Mittheilungen aus dem kroatischen Kaj-Dialecte“ in „Sprachproben des Dialectes von Cirkno“, kjer J. Baudouin de Courtenay z glosarjem zvršuje svojo že večkrat omenjeno razpravo.

Andrej baron Čehovin. — V dunajski stari „Pressi“ št. 208. smo brali jako zanimiv spis „Ein österreichischer Held“, v katerem neki g. Fridolin Lichtenwalder (— ako se ne motimo, skriva se pod tem pisateljskim imenom slovensk častnik iz Sevnice —) opisuje življenje Andreja barona Čehovina, porojenega l. 1810. v Branici na goriškem Krasu. Čehovin ali, kakor ga imenujejo uradni spisi, Zehovini, sin kmetskih roditeljev, bil je leta 1831., takrat sedmošolec v Gorici, potrjen k topničarjem, kjer je v sedemnajstih letih jako počasi avanziral do nadtopovnika. Toda v tedanji vojni zoper Pijemonteze se je dné 29. maja 1848. l. pri Montanari odlikoval tako, da je dobil za hrabrost svojo véliko sreberno svetinjo ter bil povišan za podčastnika. Dné 25. julija 1848. l. se je v bitvi pri Somacampagni nosil spet tako junaški, da je bil odlikovan z véliko zlato svetinjo. Že naslednji dan, 26. julija 1848. l. vladal se je Čehovin v bitvi pri Volti spet tako vrlo, da je bil povišan za častnika. A prava čuda je delal lajtnant Čehovin dné 23. marcija 1849. l. v bitvi pri Novari. Tu se je naš junak na desni stráni ceste, ki drži iz Olenga, s tremi svojimi topovi ustavil šestnajstim topovom sovražnikovim ter streljal nánje tako silno, da so kmalu utihnili poškodovani trije topovi pijemonteški in da je bilo ubitih ali ranjenih mnogo vojakov in kónj pijemonteških. A tudi sovražnik je njemu jeden top razbil, štiri vojake grozovito ožgal, jednega vojaka in tri konje ubil ter ranil tri vojake in štiri konje. Pozicija je bila silno nevarna. Da se je umaknil Čehovin, izgubljena bi bila 9. strelski bataljon in ves polk Franc Karl. V tem nevarnem trenutku Čehovin z ostalima dvema topovoma hipno plane na sovražnika, ki se je pripravljajl naskočiti omenjeni polk in bataljon in dasi je nánj silno streljalo trinajst ognjenih žrel sovražnikovih in je Čehovin izgubil tudi drugi top,